

ROZJÍMÁNÍ NA PRVNÍ SOBOTU V DUBNU 2018

Zmrtvýchvstání Pána Ježíše

Matko, jak těžká byla v onen hrůzostrašný páteční večer Tvoje cesta zpět z Kalvárie. I když Ty jediná jsi tehdy věřila, že Tvůj Syn zakrátko vstane z mrtvých, ale přece ... Setkání s Ním na křížové cestě a Jeho krvavá muka, údery kladiv zatloukajících hřeby do těla Tvého Syna, děsivé zdvihání kříže, celé tři hodiny agonie, vše v nesnesitelném žáru planoucího slunce ....

Lhostejnost katanů, konajících jen svoji práci, posměch davu a starších lidu, zloba zločince ukřižovaného po Ježíšově levici ... toho všeho by bylo přespříliš pro Matku, která každou bolestivou křeč Syna cítila ve svém Neposkvrněném Srdci ...

Bylo by toho přespříliš, kdybys neměla svoji víru, zdokonalenou zkušenostmi a utrpením celého života ... kdyby nebylo Tvoje „FIAT“, znějící ve chvíli Zvěstování a nyní v této přetěžké chvíli neustále opakované a vyřknuté naposledy v okamžiku, kdy kopí římského vojáka probodlo Nejsvětější Bok Tvého Syna ... Ve Tvých uších zněla ještě slova závěti, slova poslední vůle Spasitele: „*Ženo, hle, tvůj syn!*“ (Jan 19, 26) Jaká je to záměna: místo Ježíše – Jan. Místo Boha – člověk. Když jsi slyšela tato slova, Tvé Srdce plakalo, avšak vlivem Ducha svatého, který Tě naplňoval, už jsi věděla, co ta slova znamenají.

Podle vůle Tvého umírajícího Syna ses stala Matkou všech lidí: dobrých i zlých, milujících i těch, co nenávidí ... stala ses Matkou všech, kteří budou milovat Tvého Syna a budou pro Něho dávat svoje životy ... ale také ses stala Matkou těch, kteří budou Tvého Syna hanobit, a kteří by Ho rádi opět zabili, kdyby to bylo možné ... Stala ses Matkou Církve, kterou budeš muset ještě tolikrát zachraňovat, orodovat za ni, se slzami v očích prosit za obrácení hříšníků – tak často ses přece zjevovala plačící... Správně to předpověděl starý Simeon, že Tvoji duši pronikne meč...

Matko, jak těžká byla v onen hrůzostrašný páteční večer Tvoje cesta zpět z Kalvárie. Šla jsi a jistě Tě podpíral Jan a některá z žen, které Tě doprovázely. Šla jsi a klopýtala o stejné kameny, o které ještě před malou chvílí klopýtal Ježíš, když nesl svůj kříž. Těžká to byla cesta ... avšak navzdory všemu, co jsi prožila, byla to cesta návratem radostným a plným naděje. Všem kolem, dokonce i věrnému Janovi, se zdálo, že Tvůj Syn utrpěl nezvratnou porážku a že jejich nádherné životní dobrodružství skončilo tak tragicky .... Ty jediná jsi však věděla, že to, co se stalo, se stalo z vůle Boží, z vůle Tvého Syna, a proto bylo tím nejlepším, co se mohlo stát. Ty jsi to věděla a v hloubi duše ses radovala, i když Tvoje oči a Tvé srdce stále ještě plakaly.

Hned zrána ženy, které byly s Tebou u kříže, šly k Ježíšovu hrobu pomazat Ježíšovo tělo vonnými mastmi a zachránit ho tak před rozkladem. Ty jsi zůstala doma a očekávala jsi radostnou zprávu: *Matko, Tvůj Syn žije! Vstal z mrtvých!* Nač bylo chodit k prázdnému hrobu?

Ty jsi věděla, že hrob je prázdný. Plná Ducha Svatého, který na Tebe sestoupil v den Zvěstování, jako jediná jsi pochopila slova Ježíše o Jeho zmrtvýchvstání. Všichni ostatní také slyšeli tato slova o tom, že třetího dne vstane z mrtvých. Někteří učedníci dokonce na

vlastní oči viděli zjevení Jeho slávy na hoře Tábor. Nikdo z nich však nic z toho nepochopil a tváří v tvář kruté smrti zapochybovali.

„*Ty malověrný, proč jsi pochyboval?*” (Mat 14, 31) – řekl jednou Ježíš Petrovi, když se začal topit ve vodách jezera Genezaret. *Malověrní, proč jste pochybovali?* – chtěla jsi volat k učedníkům, k Janovi, k ženám, k Marii Magdalské. Přece jste to slyšeli, přece to víte! Cožpak je pro Boha něco nemožné? Avšak, jako ostatně vždy, mlčela jsi, zůstala jsi tichá, plná radostného očekávání. Zůstala jsi doma. Ty jsi nepotřebovala žádné znamení, nepotřebovala jsi prázdný hrob, dokonce jsi ani nepotřebovala potkat Zmrtvýchvstalého Ježíše. Ostatní ano, ale Ty ne. Ty jsi vše poznala jistotou víry. Tvoje Neposkvrněné Srdce trpělo malověrností učedníků, zbožných žen, dokonce i věrné Marie Magdalské. Ti všichni se potřebovali setkat s Ježíšem osobně, aby byli schopni víry. Nepostačilo jim dokonce ani svědectví prázdného hrobu. Marie Magdalská po setkání s údajným zahradníkem běžela zpět k učedníkům s překvapivou zprávou: „*Viděla jsem Pána!*“ (J 20,18) Nikdo jí nevěřil. Konečně Jan s Petrem běželi, vešli do hrobu a uviděli ležící plátna, tělo však nenašli. Pak uvěřili. V co ale uvěřili? Uvěřili jen tomu, že hrob je opravdu prázdný, avšak pořád nevěřili v Ježíšovo Zmrtvýchvstání... Proto pak, když už sám Pán Ježíš stanul uprostřed nich, vyděšení učedníci byli přesvědčeni o tom, že se jim zjevil nějaký duch! Kolikrát se musel Pán Ježíš ještě učedníkům ukázat, kolikrát jim musel ukázat své ruce a své nohy, kolikrát jedl společně s nimi a dokonce jim dovolil, aby se mohli dotknout Jeho těla. Tak těžko bylo učedníkům přijmout tu překvapivou a zároveň úžasnou skutečnost, že jejich Pán žije.

Panno Maria, Ty jsi nikdy nepotřebovala důkazy. Skrze víru jsi věděla to všechno, čemu ostatní by nikdy nebyli schopni porozumět, kdyby se jim Ježíš po svém Zmrtvýchvstání nezjevil. Trpěla jsi kvůli té jejich malověrnosti. A přesto tito lidé: nerozhodní, pochybující – se měli stát základem budoucí Církve. Už tehdy jsi dobře věděla, kolik námahy a soužení Tě bude stát utvrzování víry těchto malověrných. Kolik bude třeba slz, kolik proseb a orodování u Tvého Syna za jejich setrvání ve víře a za to, aby si uchovali víru proti bouřkám, které zmítají lodí Církve. Tolikrát ses zjevovala lidem plačící. Věru, není lehké být Matkou lidí, Matkou Církve. A Ty, Panno Maria, jsi věděla, že právě Ty jsi Matkou Církve.

Evangelia nepíší o Tvém setkání se Zmrtvýchvstalým Synem. Přesto zde vyvstává nesmělý dotaz, jestli Tě prostě lidsky nikdy nemrzelo, že ostatní Ho viděli, že k ostatním přišel, a k Tobě ne. Je jisté, že Ježíš nepotřeboval utužovat Tvoji víru. Tvoje víra byla silná a vztahovala se na ni Jeho slova: „*Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili!*” (Jan 20, 29). Skutečnost, že se Ježíš po svém Zmrtvýchvstání s Tebou osobně nesetkal, je vlastně nádherným svědectvím a poctou Tvé víře. To všechno je pravda. A přece ... Přece existuje starověká tradice, která říká, že Ježíš nejdříve přišel právě k Tobě. O této domněnce hovořil sv. Jan Pavel II. během generální audience v květnu roku 1997. Mlčení evangelií nemusí znamenat, že takové setkání se nekonalo. Jan Pavel II. se ptá: „Bylo by vůbec možné, aby byla Panna Maria vyloučena ze sboru těch, kteří se setkali se Zmrtvýchvstalým Ježíšem, s Jejím Božským Synem? Ostatně i Tvoje přítomnost pod křížem, Tvoje dokonalé sjednocení se Synem v utrpení Jeho kříže – to vše naznačuje i Tvoji zvláštní účast také v tajemství Zmrtvýchvstání.

Možná proto jsi nešla to pondělní ráno ke hrobu spolu se ženami. Možná proto jsi nešla ke hrobu, jelikož jsi už dříve potkala Zmrtvýchvstalého Syna. Zdá se, že evangelia popírají tuto domněnku, zároveň ale neříkají: ne, to se nestalo. Domněnku, že se po svém Zmrtvýchvstání Ježíš setkal nejdříve se svojí Matkou, zapsali křesťanští spisovatelé už v 5. století po narození Krista. Potom začala vznikat malířská díla zobrazující toto setkání. Také současní spisovatelé pracují s touto domněnkou. Je možné, že svatý papež sledoval tuto myšlenku, vedený horoucím srdcem a zvláštní láskou k Tobě Matko. Možná papež byl veden láskou a jeho srdce poznalo to, co ostatní nepoznali. Pochopil, proč jsi nešla ke hrobu. Říká se přece, že srdce vidí lépe než oči, a že srdce dovede vidět i to, co oči nevidí. A tak ten papež, který byl celý Tvůj – TOTUS TUUS – spolu s Tebou prožíval to setkání. Prožíval setkání Zmrtvýchvstalého Pána s Matkou a radoval se.

Panno Maria, není dnes snadné přijmout Kristovo Zmrtvýchvstání, stejně nesnadné to bylo i pro Ježíšovy současníky. Kolik lidí toto tajemství odmítalo v minulosti a odmítá jej i dnes!

Už svatý Pavel zažil svůj apoštolský neúspěch v řeckém areopagu v Aténách, když za přítomnosti moudrých tehdejšího světa hovořil o Zmrtvýchvstání! Někteří vzali jeho slova na lehkou váhu, ostatní se mu vysmáli. Řekli mu: „*Rádi si tě poslechneme, ale až někdy jindy.*” (Sk 17, 32) – a poslali ho pryč. Zmrtvýchvstání Pána Ježíše se tak stalo kamenem úrazu a sv. Pavlovi se podařilo obrátit na víru jen několik obyvatel. A dnes? Také dnes mnoho lidí nechce přijmout pravdu o Zmrtvýchvstání, i když se sami považují za věřící křesťany. A Tvoje srdce, Panno Maria, pláče nad tou malověrností. Trpíš kvůli urážkám a rouhání, kvůli lhostejnosti Tvých dětí vůči Tvé mateřské lásce a vůči Tvému Neposkvrněnému Srdci. Trpíš kvůli lidské pochybnosti a nedůvěře vůči pravdám víry. Trpíš kvůli tomu, že si vybíráme, v co budeme věřit a v co věřit nebudeme. Patří sem také víra ve zmrtvýchvstání našeho těla, které bylo předpověděno a započato slavným Zmrtvýchvstáním Tvého Syna. A přece bez víry ve Zmrtvýchvstání „*klamná je i vaše víra*”. (srov. 1Kor 15,14)

Matko, oroduj za nás, ať naše víra neustává. Oroduj za Církev Tvého Syna, kterou Ti On sám dal pod ochranu. Dal ji Tobě, která se ve svých zjeveních ukazuje lidem tak často plačící.